

BRIANNA WIEST

ADEVĂRUL
TUTUROR
LUCRURILOR

Traducere din limba engleză de
IRINA-MARINA BORTOI

ORION

Imprint coordonat de Oana IONAȘCU
Copertă: Adnan VASILE
Prepress: Alexandru CSUKOR
Redactor: Oana IONAȘCU
Tehnoredactor: Antonela IVAN
Corector: Georgiana PARASCHIV

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WIEST, BRIANNA

Adevărul tuturor lucrurilor / Brianna Wiest ; trad. din lb. engleză: Irina-Marina Borțoi. -

București : Orion, 2024

ISBN 978-606-43-1915-9

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

821.111

Brianna Wiest

THE TRUTH ABOUT EVERYTHING

Copyright © 2014 by Brianna Wiest

All rights reserved.

Copyright © Nemira, 2024 pentru prezenta ediție în limba română.

ORION este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de tipografia Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1915-9

INTRODUCERE

Cartea de față este o compilație de texte scrise în diferite perioade ale vieții mele, inspirate de diverse evenimente, însă care și-au găsit toate drum spre pagina principală a site-ului Thought Catalog. Aici sunt idei care reprezintă ferestre către niște părți foarte personale ale vieții mele și vi le dezvălui pentru că sper să vă identificați cumva cu ele. Orice sfat am fost în stare să-l ofer se datorează numai autorilor și profesorilor pe care i-am studiat și de la care am învățat. Așadar, pentru ceea ce mi-au oferit, aș vrea să le mulțumesc și vreau să atrag atenția că, dacă există idei sau concepte pe care le-am transmis aici și care să nu fi fost atribuite celor de la care m-am inspirat, nu am făcut-o intenționat; de fapt, aceste idei au avut un asemenea impact asupra mea, încât sunt practic parte din propria mea gândire și ideologie.

Când scriu astfel de lucruri, încerc să fiu sinceră, să fiu vulnerabilă, să ofer tot ce am și să sper că pot alina pe cineva așa cum m-au alinat pe mine cuvintele altor oameni mult mai importanți decât mine. Am scris multe lucruri care sunt extrem de personale și încă tresar la gândul că alți oameni le vor citi și vor afla atât de multe despre mine. Însă fac asta pentru că sper sincer că vei privi acest lucru, și munca mea în general, ca pe un loc unde să vii când sufletul tău are nevoie de alinare, ca pe un ceva care să te facă să-ți amintești că experiențele tale sunt universale, că nu ești singur și că, atunci când lucrurile par cu totul lipsite de speranță, de obicei nu ești departe de o revelație.

Țin să le mulțumesc din tot sufletul câtorva persoane: lui Chris și celorlalți colegi talentați de la Thought Catalog, vă mulțumesc pentru

șansa pe care mi-ați oferit-o. Vă rămân recunoscătoare pentru totdeauna. Celor care mi-au fost alături în propriul meu parcurs personal și spiritual și celor care nu au făcut-o; celor care m-au iubit, dar mai ales celor care nu: vă mulțumesc. Toate piesele se îmbină cumva laolaltă în cele din urmă și nu aș fi cine sunt sau unde sunt fără experiențele trăite. Desigur, familiei mele, prietenilor mei care îmi sunt ca o familie (bună, Ally!) și cititorilor mei: vă mulțumesc că reveniți mereu și că ascultați ce am de spus. Nu zic că le știu pe toate, dar vreau doar să vă ofer din ceea ce am și sper să vă fie de folos indiferent de ajutorul de care aveți nevoie în acest moment în viața voastră. Lectură plăcută!

LUCRURILE COLOSALE ȘI CELE NEÎNSEMNATE

Dacă nu ți-ai dat seama niciodată cât de mărunț ești, ar trebui să stai să te gândești puțin la realitatea existenței tale. Universul este vast și colosal, iar tu ești o fărâmbă neimportantă în comparație cu el. Și totuși, ești o ființă necesară și integrantă, fără prezența căreia lumea nu ar fi așa cum este. Nu este totuși ceva miraculos?

Creierul nostru finit nu poate cuprinde imensitatea țării în care locuim, cu atât mai puțin a universului în care trăim. Un univers care este la fel de viu ca noi. Un univers pe care, cumva, încă îl controlăm și influențăm. Pentru că, oricât ar fi viața o iluzie, este și emoționantă și remarcabilă. Ți se dau lucrurile de care ai nevoie. Există o forță superioară despre care teoretizăm, dar pe care nu o putem înțelege pe deplin. Și poate așa trebuie să stea lucrurile. Pentru că, dacă totul ar fi deja explicat, nu ar rămâne nimic de descifrat. Nu ar exista nicio călătorie, nicio dezvoltare sau nicio evoluție. Cu toții suntem, practic, tot la stadiul copilăriei dacă te gândești la ce știm față de cunoașterea universului. Însă ne pierdem uimirea.

Ne pierdem uimirea pentru că suntem eviscerați de viață. Suntem despicăți la propriu și la figurat, uciși și lăsați fie să înviem singuri, fie să rămânem în neant. Ce mă îndeamnă să cred în umanitate și ce mă face să iubesc oamenii în continuare este că, de cele mai multe ori, alegem prima variantă.

Să știi că ai parte de iubire. Ea te înconjoară și te-a adus aici. E atât de ușor să uiți unde te afli când privești aceiași patru pereți zi și noapte. Poate simți că slujba ta cu jumătate de normă, la care servești la mese, nu

are nicio importanță. Dar, în timp ce ești distras de lucrurile lumești și obișnuite, cele miraculoase te înconjoară, doar că ești prea orb să le vezi.

Stele intră în coliziune și viața evoluează și lucrurile se transformă și existența vine și pleacă, așa este, așa va fi mereu și așa a fost, chiar și în cele cinci secunde cât ți-a luat să citești această frază. Oricând te simți lipsit de speranță, tot ce trebuie să faci e să te uiți în jur și să-ți dai seama că ai fost modelat în formă umană dintr-un motiv anume. Te afli undeva unde s-ar putea să nu mai fii niciodată. Acțiunile tale, oricât de neimportante crezi că sunt, au fost esențiale.

Durerea face parte din cursul firesc al lucrurilor. Face parte din miracol. O vezi când lumina strălucește prin norii de furtună, în luminile refractate ale supernovelor, în faptul că trebuie să fii într-o stare fizică pentru a înțelege lucrurile fizice din jurul tău: văz, auz, pipăit. Dar tot prin aceleași simțuri ai parte și de suferință. Toate aceste lucruri își au rădăcina în suferință. Dar în același timp toate produc sublimul. Așadar, fii aici. Fii parte din lucrurile în care ești integrat. Înflorește acolo unde ești plantat. Fii conștient de cât de măreț ești și înțelege că, fără tine, cusătura acestei lumi misterios de interconectate ar înceta să mai existe așa cum este. Speranța nu dispare niciodată, ci doar e ignorată.

TU EȘTI CĂMINUL MEU

Îmi amintesc prima dată când ți-am auzit vocea. Încă îmi amintesc că ți-am spus cât de liniștitoare o găsesc, cât de mult mă calmează. Încă are efectul acesta, chiar dacă suntem străini. Tu taci, dar cuvintele tale încă trăiesc în mine. Tu ești căminul meu, chiar dacă ușa e încuiată și luminile sunt stinse.

Nu este o alegere, ci mai degrabă o dojană frumoasă pe care e aproape imposibil să o ignori. Însă eu sunt încuiată pe dinafară, am rămas să cutreier aiurea și m-am trezit că sunt aici. Știu că am plecat cuprinsă de o criză copilărească, iar tu ai încuiat poarta de fier atât de bine; trebuia s-o faci. Așa că am rămas pe afară în întuneric, doar eu și umbrele care mă bântuiau, cele care m-au condus departe de tine de la bun început. M-ai lăsat afară să dau piept cu ele. Nu ai vrut să mă mai lași să mă sprijin de tine ca să le fac față.

Tu ești căminul meu pentru că ești locul la care aleg să mă întorc iar și iar. Locul care, chiar și atunci când e dureros, are cea mai mare însemnătate pentru mine. Tu ești căminul meu pentru că tu m-ai făcut cine sunt, indiferent că ți-ai dat seama sau nu de ceea ce făceai. Tu ești căminul meu pentru că mi-ai arătat cel mai bun fel de iubire care există pe lumea asta.

Tu mi-ai arătat iubirea adevărată, autentică, de genul „te iubesc atât de mult încât mă doare și mă transformă până în adâncul sufletului“. A fost o combinație minunată între a mă simți în sfârșit vie și provocarea cea mai dureroasă și dificilă cu care n-am crezut niciodată că va trebui

să mă confrunt. N-am știut că aş putea avea un presentiment atât de intens că voi ajunge acolo.

Dar încă mai cred că, deşi acea iubire e posibil să fie dificilă în toate acele privinţe, a fost totuşi necondiţionată, incontestabilă şi, mai presus de toate, frumoasă. Miraculoasă. Şi asta mă ţine la uşa ta.

Am descoperit că, în cele din urmă, ceea ce m-a rănit cel mai mult a fost să cred că nu sunt iubită de oamenii de care m-am trezit că sunt legată fără posibilitate de scăpare. În unele cazuri, era vorba de un ataşament biologic. Dar în cazul nostru, a fost ceva ce depăşeşte acest lucru.

E ca şi cum dorinţa de acceptare din partea oamenilor cărora le suntem cel mai devotaţi, trup şi suflet, este lucrul cel mai dureros atunci când sentimentul nu e reciproc, şi totuşi ne pasă atât de mult încât asta ne poate bântui toată viaţa, dacă o permitem. Voiam să-ţi spun că umbrele din viaţa mea au fost înlocuite. Tu le-ai exorcizat şi în locul lor trăieşte amintirea ta.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII CREATOR

Am auzit această idee formulată și prezentată într-o sumedenie de moduri, dar cumva, într-un fel sau altul, tot mă intersectez cu același mesaj, și anume că noi suntem creatorii propriei noastre existențe, ai tuturor părților sale. Pentru unii se numește liber-arbitru, pentru alții este legea atracției. Eu nu am formulat-o în astfel de termeni, dar am cercetat aceste idei din simplu interes. Nu sunt în niciun caz vreo expertă, dar vreau doar să transmit o parte din lucrurile pe care le-am învățat și care au rezonat cu mine.

Unii oameni chiar cred că, dacă vizualizezi ceea ce îți dorești, poți să manifesti lucrul acela în viața ta. Până la un punct, am descoperit că este adevărat. Atunci când îmi propun din tot sufletul să fac ceva, ajung să fac lucrul acela, într-un fel sau altul. Asta nu înseamnă că nu întâmpin nicio dificultate sau nicio provocare în calea mea. Doar că atunci când am hotărât că sunt ceva sau că voi face ceva și am convingerea de nestrămutat că afirmația mea reprezintă adevărul, ea se împlinește sub o formă sau alta. Coincidență? Poate. Dar acest proces simplu mi-a stârnit interesul față de ideea rolului nostru de creatori.

Înainte, credeam foarte tare în soartă și presupun că încă o fac. Dar acea credință, pentru mine, presupunea că viața ne scapă, cumva, de sub control. „E doar soarta“, îmi spuneam. „Ce ți-e scris în frunte ți-e pus.“ Și deși cred că există o orchestrare superioară și un plan elaborat care a fost creat pentru noi (sau de către noi), pentru a ne sprijini în dezvoltarea sufletului, cred că noi putem alege cum să-l punem în aplicare. Un prieten foarte înțelept mi-a explicat odată astfel: dacă ești sortit să ajungi

din punctul A în punctul B, vei ajunge acolo în cele din urmă. Dar poți să alegi pe ce drum să o iei și cum să călătorești.

Presupun că un alt mod de a privi lucrurile este acela că frecvența energetică la care funcționăm va fi realitatea în care trăim. Aceasta nu e atât o doctrină sau o învățătură religioasă, cât o idee care își are rădăcinile în știință. Fiecare strop de materie este alcătuit din particule care vibrează. Această idee m-a ajutat să înțeleg că suntem cu toții conectați și că aparținem Pământului. Uită-te la o frunză de aproape; vei observa că frunza are nervuri care arată exact ca venele noastre. Uită-te la o hartă și vei vedea că râurile și fluviile arată și ele exact ca venele noastre. Cu toții suntem una, iar, după părerea mea, ideea că suntem făpturi aparte este pur și simplu o iluzie a conștiinței. Așadar, urmând această logică, n-ar trebui să presupunem că ideile pe care le invocăm în minte sunt și ele create în afara noastră?

Este învățătura budistă care spune că „vei deveni ceea ce gândești” și că nu există o cale către fericire, deoarece fericirea însăși este calea. E învățătura care spune că trebuie să ai o credință nestrămutată în Dumnezeu și că lucrurile bune se întâmplă oamenilor buni, însăși karma. Aud mesajul acesta de când eram mică, până și în filmul meu Disney preferat: „Oricât de mult ți-ar suferi inima, dacă crezi în continuare, visul pe care-l urmărești se va împlini.”¹

Astăzi am fost la un anticariat și am cumpărat vreo șase cărți, dintre care câteva aveau de-a face cu ideile acestea de care observ că sunt fascinată în ultima vreme. Când m-am așezat să le citesc, mi-am dat seama că introducerea uneia dintre cărțile pe care le-am cumpărat era scrisă de autorul alteia dintre cărți, iar introducerea acelei cărți era scrisă la rândul ei de alt autor pe care îl cumpărasem. Am ales la întâmplare aceste cărți din diverse rafturi ale micului anticariat. Erau cărți obscure ale unor autori despre care nu mai auzisem niciodată. Nu era ca și cum aș fi cumpărat o colecție de cărți între care să existe, evident, asemănări. În mod normal, aș gândi: „Ah, ce coincidență ciudată!” Dar în contextul

---

¹ *Cenușăreasa*, filmul de animație lansat de Disney în 1950 (n. red.).

lucrurilor despre care căutam să citesc nu am putut să nu simt că „atrag“, cum s-ar spune, aceste lucruri.

Nu cred că aceste idei se aplică numai unei singure religii sau unui singur sistem de credințe. Sunt de părere că, și dacă nu crezi în ideea de Dumnezeu, tot poți să te gândești la ideea de vibrație, energie și frecvență și la felul în care mintea noastră creează pentru noi. Pentru mine, ceea ce contează cel mai mult este întrebarea cum am ajuns aici față de situația noastră de acum un an. Am luat în considerare ce ar trebui să facem mai departe și am urmărit acel lucru. Și am ajuns aici. Atât de simplu este. Măine, ai hotărât (sau vei hotărî) ce vrei să faci, așa că ești creatorul a tot ceea ce se întâmplă. Nu știu ce părere aveți voi, dar mie mi se pare absolut fascinant să fiu creatoarea propriei mele existențe, scriitoarea poveștii mele și artista operei mele de artă și voi încerca întotdeauna să dovedesc adevărul acestei idei oferind propria-mi viață drept exemplu.